

Vă sînt anotimp

MĂCAR O ZI

De va fi să trăiesc

Măcar o zi în aripile Meșterului Manole,

Mă voi ști condamnat

Să învii păsări din resturi de zbor

Ce-mi culeg respirația de jărat

A sîngelui dus în neliniști.

Mi-i pasăre retina

CINE MĂ POATE -ADUNA

Se face ziuă-n poeme

Și iar mă vindec de-ndoieli

Pînă simt că mă arde

Lama de cuțit a adevărului.

Anotimpuri mă sapă adînc,

Sălbatic e mersul

Cînd mă strigă fîntînile

Bîntuite de umezi uitări.

În cuvinte e amiaza nebună,

Setea-i o umbră de cîntec,

Cine mă poate-aduna de pe răni

Fără să-l doară

Numele meu răstignit pe o carte?

PE COLINA FRUNȚII

*Secolul acesta și-a încâlcit nervii
Și așteaptă să descopere cerul
Din surîsul Giocondei.*

*Astăzi, iată, îmi vine să cred
Că orașele se vor trezi mai devreme
Să aplaude nașterea unui fir de iarbă
Pe cea mai resemnată colină a frunții.
Va fi posibil ca timpul,
Vindecat de răbdare,
Să fugă-n spectacolul florii?*

POATE ȘI AZI

Fiecare an asfințește târziu

Peste pagina ruptă din febra cernelii,

Ziua trăiește în viața ascunsă

A plecărilor mele prin ploi sănătoase.

Poate și-acum auziți cum m-adună

Din ape sonore o voce arzînd.

ARBORII CRED

*Diminețile au înfrunzit în muguri,
Pădurea-i mai curată
Ca dreptul meu la iubire.*

*E împăcare în săbii,
Nevroze-au ieșit la ferestre,
Nu mă mai dor
Ruginitele porți ale fricii.*

*Arborii au curajul să creadă
Că pacea fără margini
E un om întreg.*

VINOVATE

Mi-am lăsat fruntea

S-o ardă răcoarea

Posibilei treceri

În foamea acestei pagini.

Cineva însă-i pornit

Să-mi pedepsească vorbele

Mult prea supuse,

Vinovate de calmul

Din oameni și ziceri.

ÎNTREBĂRI

De ce nu-mi ajunge ambiția

Pentru a mă pierde

În câte s-ar putea naște?

Și când fața mi-o fulgeră

Peștii din ape viclene,

De ce îmi pare că iar

În emoții mă-mpart

Să cutreier adîncul culorii?

Întrebări nesfârșite

Ca sufletul meu...

NUMAI DESTINELE-NTOARSE

*Hîrtia îmi numără astenice clipe
În care n-am făcut pace cu mine,
Cel veșnic plecat
Să revină cu-o vară mai tânăr.
Întîrziați prin cartea tăcerilor mele
Și-nțelegeți că-n filele ei
Au dreptul să umble
Numai chipuri întoarse
Din reci meditații.*

SEMÂNND POEME

*Anii viscoliiți în mine
Mi-au închis privirea-n piatră
S-o împac, de mă mai ține
Neodihna ce mă latră,*

*Dar mi-i pasăre retina,
În cuvînt și-n ram mă duce
Să-mi aduc din cer grădina,
Pacea ei să mă apuce*

*Pe cînd vor semna poeme
Rîurile prinse-n stele,
Mersul lor de-argint să cheme
Fruntea mea pierdută-n ele.*

ÎMPĂRȚIȚI-VĂ MUZICA

Cînd muzica-i egretă prea albă

Încet lunecînd peste frica

De-a nu mă tăia prea adînc

În proverbe ce-mi prind

Nemișcarea din vagi amintiri,

Împărțiți-vă muzica-nchisă-n

Molizii ce umblă pe-azur

Și nu veți mai fi întrebarea

Ce-nvie lumina

Pe ochi pîlpîind lîngă-apuse imagini.

DIN MINE RUPEȚI

*Din mine rupeți încă-o seară
Sau iar o noapte de cerneală.
Voi fi poate cu o zi mai mic
Și vârsta va-nchina paharul
În numele învinșilor ce-nving
Murind în viața unui pom
Ce-adună zborul de pe aripi
Rămase-n crivățul suflării.*

VOR ÎNFRUNZI IZVOARE

Vor înfrunzi izvoare

În întârzierea mea

Prin luturi ce ard

În obrajii seminței.

Cînd veți merge în cîmp,

Lăsați fulgerul coasei

Să-mi înfloreze tîmpla

Ca unghiul cocorilor.

CINE MAI ȘTIE ?

Ați văzut că-am rămas în cuvinte

Și mi-ați ascultat tăcerea.

Cine mai știe

În ce sunete-am îngenuncheat

Și-n ce insomnii am devenit vers

Pentru înflorit pământul?

ÎNSĂ

*Poate se face seară
În brațele căzute
Ca două fraze
În care-au obosit verbele,
Poate e resemnare
În ușile deschise
Ale zburătorii mele.*

*Respirația-i limpede însă,
În ea nu se înclină
Nici o zi
Din închiderea mea
În freacătu'-ascuns
Și nici o undă
Din îngîndurarea pasului
În care cîntecul ciocîrliei
Zugrăvește Voronețul.*

ECHINOCTIU

*Freamătul și răbdarea
Egal și-au împărțit speranța
Pînă la întâia rimă
Din înțelegerea mea cu lumea.
A fost singurul echinocțiu
Prin care am trecut
Ca o frică albastră
Și-acum judecați-mă,
Sînt cel care-așteaptă
Să culeagă urmele pașilor voștri
Din colburi în care arama
Mai fierbe pe gură de clopot.*

NEPUTINȚĂ

*Tinerii se-mbracă-n irizări,
De-aș fi ca ei, mesteceni m-ar petrece
În nesfârșite alburi.
Dar nu mă pot desprinde
De glasul de pământ al palmei
Și nici de-ascultătoare câmpuri
Plecate-n resemnări
Să-mi stingă temerile toate
Pe când prea vechile mirări mă-aprind.*

DIN RAMUL SENIN

Sînt trist

Cînd e noapte-n

Grafitul creionului

Și-n clipa

Cînd umbra

Nici ea nu-i tăișul

În care se pierde

Molaticul mers.

Partea de cer

Prăbușită în mine

Mai crede-n

Oglinda ce-adună

Curajul privirii.

ȘI IAR MĂ-NTREB

*Sînt pom în care vîntul
Se zbate ca un șarpe-aprins.*

*Neclintirea-i năruită-n mine
Și iar mă-ntreb al cui voi fi.
Al vostru de voi ști
Că sînt, e mult prea bine,
Mă veți purta în plopii goi
Sau în cuțitele din ploi,
Mă veți uita pe iute apă,
Scînteia undei să mă-ncapă.*

*Vînturile-or arde toate,
Din flăcări cine mă va scoate?*

NU DIN ADUCERI AMINTE

Nu din aduceri aminte

Răsar apele acestea,

Cele a toată nemurirea.

Trupul lor coborîtor

E mersul țăranilor pe jos

Din izvor în izvor,

Din cuvînt în cuvinte.

VĂ SÎNT ANOTIMP

*Vă sînt anotimp,
Căutați-mi privirile
În care nu apun
Nici văile, nici ziua,
Că de-ar apune,
Cine mi-ar spune
Că-n versul acesta-i cutremur?*

FRAȚI DE SÎNGE

*Nu mi-s frați de sînge decît acei
Ce știu să mă refacă din cuvinte
Și din stropii dănțuind pe lacuri seci.
Cobor cu ei în frica cea mai neagră
Sau urc lumina lîngă ochi ce merg
Să rupă somnul pînzei sub culori inerte.
Și-mi pare, iată, că îmi arde-n vene
Viața lor tăiată de suflarea iute
A-nvierii mele din ninsori nebune.*

VARĂ

*E aerul apă bolnavă
Ce curge pe-alei clătinate
De-amețeața căldurii,
Castanii se-ascund
Și orașul de piatră
Vrea să se-arunce-n fântîni.
Ce vîrstă subțire
Au amintirile noastre
În care iuți pescăruși
Mai visează gureșe rîuri!*

POATE GRIJILE MELE

*Grijile mele nu locuiesc în noapte,
Umblă pe-aproape, ascultați-le viața
Trecînd în despletitele voci ale străzii.
Poate grijile mele-au uitat uneori
Culoarea bezmetică-a rîsului
Și urcă pe treptele dese-ale frunții
Să vadă de-s toate nădejtile acasă.
Din scurte cărări ele știu să se-ntoarcă,
De seri nămolose ferindu-le chipul.*

TÎMPLA CE VEDE

Nedumeritele aripi

Se-ascut în imagini

Ce ard ca o rană.

Cuvîntul e pasăre

Pentru călătoria văzduhului

Și tîmpla ce vede.

VOI RĂMÎNE ACOLO

Prin legile trupului

Umblă vîntul ca o cavalerie ușoară

Prea cuminte carnea rupîndu-mi

Din vorbele bune-ale mersului drept

Prin cețuri răvășite de vechi căutări.

Surghiuniți-mă-n legile-acestea

Pe viață, în fiecare zi să mă știu

Gălăgia superbă dintr-un tren de recruți

Sau calmul brațelor

Planînd peste luciul subțirei visări.

Voi rămîne acolo, scuturînd insomnii

În stufoasele nopți

Ce învie fantasme-n credințele mele.

DE CE?

*Nu vă îngrijoreze
Temele în care întârzii...*

*De ce să vă pară
Că-nchisă-n cuvinte
Mi-i viața aceasta
Cu mult mai ușoară?*

*Că plecarea ascunsă
În tăcerea hîrtiei
E blestemul
Cu gura închisă?*

*Uitați-vă inima
În febra ce-mi apără
Starea de veghe
Din gravii vulcani*

*Și poate veți crede
Că nu-s decît
Lama tăcerii
Tăindu-se-n ea.*

ÎN ZAREA CUVÎNTULUI

*Ca o părere fug lupii
Prin sângele toamnei,
Prietenii mei mă așteaptă
În zarea cuvântului
Rupt din făptura cernelii.
Și vor să mai prindă
Secunda ce-ascute
Iuțeala mîniei pe care
O-nvăț să culeagă
Abisul din litere moarte,*

*Să-mi urce prietenii-n cerul
Vocalelor grele de sunet.*

ÎMPĂCAT N-AM TRĂIT

În nici o zi împăcat

N-am trăit lângă șerpi –

Aceste cărări pînditoare.

Metafore-mi caut

Prin fluturi și aer curat

Și poate de-aceea atunci

Cînd în aripi se-adun' depărtări

Mă știu deslegat de puțința

Umblării pe drumuri mioape.

DE-A FOST, UNEORI

*N-am vrut niciodată
Bucuria să-mi fie prea mare,
Inima trebuia să mi-o apăr
De negre poveri și de frigul
Înșelătoarelor treceri în liniște.*

*De-a fost, uneori, să mă frigă
Mătasa luminii din zîmbete scurte,
Știam că beția secundeii
E raza ce sapă în goale imagini
Și-atunci mă grăbeam
Să văd sănătatea
Pășind peste arșița zilelor mele.*

STROP DE VORBĂ

*N-am încercat să fug din mine,
Singur m-aș fi tras pe roată,
Nu-s decît ce sînt, întreg,
Un rîu ce-a răsărit sub toamne
Pentru-a trăi în fiecare-amiază
Din foamea grea a pomilor ce umblă
Prin crengile de gheață ce mă ard.*

*Și de-oi rămîne-un strop de vorbă
Ce-nchide-n el adîncul mării,
Voi ști că trec prin mine, albe,
Corăbii ce se pierd în zborul
Celor mai limpezi pescăruși din lume.*

SUFLETUL VOIEVOD

*Sufletul meu s-a făcut voievod
Peste trupul bîntuit de-nþelesuri,
Oștile sale sînt astăzi acasă,
Au vreme să umble
Pe dealuri păzite de lună.*

*Cine-o să-mi sperie zimbrii
Ce pasc în cerneală cuvinte
Să afle cînd iar voievodul
Se-ncinge în focuri de pază?*

PRIVIȚI-O

*Din bătrîne spaima,
Cenușile mai rătăcesc în noi.*

*Dar statura ni-i aer,
În ea bucuriile plîng
Și rîd întristările.
Priviți-o cum se apleacă
Să asculte nemoartea
Cea bună a morților
Sau cum chiot se face
Peste umerii flăcării.*

SINGUR, UITAT

Pasul meu – închis în bolovanii surzi,

Valul mării – ascuns în astenice râuri.

Numai îngîndurarea stă la pîndă.

Ideea a devenit o felină

Ce și-a uitat stăpînul

În ruina unui strigăt.

VEȚI PRINDE JARU-N PALME

*În versul meu prea multă pace-i?
Sau poate ea subtil mi-ascunde
Pornirea cu cuțitu-n dinți?
Din mine încercați să rupeți
Cîmpul ce vi-l datorez de cînd
Umblam cu vîntu-n plete crude
Să strîng pe buze semne de-nțelesuri.
Și-atunci veți prinde jaru-n palme,
Să-i fie bine numelui ce crede
În apele mușcînd din nori imaginari.*

ÎN ADÎNCIMEA STEJARILOR

Pădurea cugetă simplu.

În adîncimea stejarilor

Și-n văzduhul culorii

Se pierd, năucite,

Numai glasul care n-a învățat

Să meargă singur

Și încercarea mioapă

De a cuminți nopțile poetului.

VINE O VREME

*Vine o vreme când știi
Că întreg a muri nu mai poți
Decît în unda de gheață
A clipei ce nu-ți mai ajunge
Să vindeci privirea-n răcoarea
Ce spune-adevărul curat.*

*Și-atunci alergare te vrei
Peste brazii de-o seamă cu gîndul
Întors din războaie-obosite.
Sau vîntul ce bate lunatic
În ramuri acum amețite
De strigătul meu ca un frig.*

CA PLOILE

N-au gardă personală

Convingerile mele,

Ele umblă ca ploile

Peste gura de sete-a pădurii

Și-s depărtările uitate

În surîsul unei aripi.

CU FIECARE GÎND

*Oamenii de zăpadă n-au nostalgii,
Ei adorm în interiorul frigului
Și nu pot fi învinuiți de delictе sufletești.*

*Sînt o născocire a fricii de gol
Adunat din nimicuri și din resturi de pași.*

*De-i primiți în casele voastre somnambule,
Îi vor întoarce triste alcooluri
În finaluri de iarnă pleșuvă,
Acolo unde închipuirile zboară-n semințe,
Unde griuri, în moi lunecări, coboară
Pe-amăgitoare și roase imagini.*

*Cu noi călătoresc oamenii de zăpadă,
I-am făcut după chipul tăcerii
Și iată, năuci, le mai cerem să țipe.
Mușenia lor ne îneacă, îi chemăm
Cînd semne ne fac omături de-acasă
Iar ei, ursuzii, petrec pînă la strigăt,
Pînă la sînge începutul acestei zile,
Ne ascund și acum trupul secundeii
Ce aleargă zănatic pe cîmpuri bătrîne.*

Opriți oamenii de zăpadă și-nvățați-i

*Să creadă că noi, de urcăm în păcat
Cu fiecare gând ridicat din tăcere,
Cu fiecare vorbă întoarsă din moarte,
E pentru că știm să ne purtăm amintirile
Și fruntea s-o ferim de pedeapsa uitării.*

Poate ne vom pierde în sănătatea ninsorilor.

SILABE

*Mai la deal de toamna asta
Stau cu vorbele de vorbă.*

*Și mai bate câte-un sunet
Peste luciul greu al spaimei,
Și mai urcă-n cer un clopot
Să se stingă-n friguri 'nalte.*

*Nimeni nu mai știe care
Dintre voi ar fi să creadă
Că rostirea sapă-n noapte
Cea mai limpede fântână.*

*Numai eu, închis în foaia
Peste care latră nervii,
Rup blesteme în silabe.*

Sîngele,
nedumerirea aceasta

ACASĂ

Sfântă mamă, dacă vrei,

Nu privi în ochii mei.

Numai ei să te privească

Dintr-o lacrimă cerească.

TRIPTIC

Tatei

I

*Noaptea ai plecat în grădină
Să vezi ce mai fac rădăcinile copacilor
Și ai rămas cu ele
Să schimbi o vorbă pentru cerul dintre muguri.
De-atunci mă tem să mușc din mere,
Să nu înțelegi
Cum am albit lângă privirile mamei –
Sfînta uimire a neodihnitului vers.
De-aceea cînd livezile dau în floare
Pomii umblă desculți prin sufletul meu
Și mă doare.*

II

*Ca un abecedar al pămîntului
Îți simt palma pe umăr
De-ngîndurare prea grea
Și de drumuri întoarse în ele.
Îmi cutremură sîngele
Luciditatea mîinilor tale
Ce-au uitat să adoarmă.*

III

*În verile cu gura uscată,
Cînd apele setea îmi beau
Și viscol de albe cuțite mă fac,
Bătrîne copac,
Iar mă reții în pacea mersului tău
Și-mi potrivești inima
După respirația frunzelor.*

MĂ ÎNTREBAȚI?

*În cerul prăbușit pe ape
Îmi răcoream serbările din sânge,
Iar peștii se tăiau în luciul lunii.*

Și-n amăgiri livrești am lunecat apoi.

*Mă întrebați, acum, de ce subțire-mi
Este mersul otrăvit de citadine ploii?*

*Priviți cum pașii mi-i mătură
Bețivii ieșiți dintre grele sudalme.*

AICI

Zidurile – neterminata viață

A acestui târziu poem

Din împăcarea timpului

Cu marea conspirație

A inimii.

Îngenuncheați măcar o seară

Semeția ce umblă

Prin numele vostru trecător

Și veți vedea

Cum fruntea-și înclină

Tăcerea pe ultimul gând de acasă.

ÎNTOARCERE

*Pînă acasă drumu-i fără aer,
Tălpile se taie-n clipe repezi,
În mine se rotește dorul
Ca un zvon de clopot sfînt.*

*Cînd mă vor primi, albaștri,
Teii din surîsul mamei,
Voi mai ști să-mi apăr fața
De-ntristările ce umblă
În abisul unei lacrimi?*

CU PRIVIREA EI

*Întoarsă din cerul câmpului,
Femeia cu privirea ei
A înviat pereții casei
Și brațele copiilor
Veniți din libertatea frunzelor.*

*Iat-o chemîndu-și bărbatul
Să-și lumineze palmele
Cu bucuria trupului lor
Învățînd să recite
O frază din creșterea toamnei.*

TRECEREA MEA

*Iar mărturie depun
Cinstitele gânduri, niciodată
Ucise de osteneala
Întîrzierilor mele prin lume;
Și nopțile pe care
Le-am uitat acasă
Să tremure-n patimi
Cînd lama umbrei nu le lasă
Lîngă eternitatea țărînei;
Și zilele, zilele multe
Din mersul seminței
În brazdă, să vadă, s-asculte
Cum vin primăverile-n mine
Și pleacă omături
În templu de vers să se-nchine.*

ȘI-ACUMA

*Pământul și-alunii, numai ei
Și apele roase de umerii pietrei
Îmi vindecă setea de dealuri.
Vedeți prin tristețile inimii ce-i
Când seara mă sui
În amintirile mamei
Să-ntreb de ce nu-i
Pe aproape fântâna
Ce-nvie adâncuri
Și astăzi
În graba întoarcerii mele.*

CONVINGERE

*Cine n-a coborît într-o piatră
Sau măcar în sudalma unui țăran
Nu poate ține în palme înseninarea
Și nici să suporte
Unghiul de cădere a morții
Peste culorile mersului
În pustiul uscatei secunde.*

CEI DIN GRÎNE

*Cei care știu în fiecare seară
S-așeze nădejdea în vîrsta
Livezilor ce înnopteză în mine,
Ei, tot cerul lunecînd
În strigătul ce azi mai poate
Pe închipuirea unui stih s-ajungă,
Mă poartă-acum din nou
Cu pieptul în bătaia verii
Mai repede să prind secunda
În care palmele îmi plîng
Pe-obrazul ultimului măr domnesc,
Mai bine să îndur tăcerea
Ulcioarelor din amintirea unui deal.*

*Ei, prea albi sfinți din grîne
Rămași cu frații mei s-aștepte
Ninsoarea tihnei peste nunți de aur,
Vor mai reuși să-mi scape
De plecări prea dese trupul?*

TOATE

*Drumurile—sărbători ale pașilor—
Nu mai pot trăi fără caii
În coamele cărora mi-am uitat depărtările
Ce-așteaptă supuse și-acum
Să cobor din metafora anilor tineri.*

*Fântînile—dimineți verticale—
Se îneacă în setea târziilor mele
Mîhniri din cuvinte fricoase,
De parcă mereu mi-s datoare
Cu ultimul țipăt din pacea retinei
Tăiată în stele-amețite de-adîncuri.*

*Pomii—aceste femei despletite—,
Casele— trecerea pădurii în oameni.
Toate-s o mare ce umblă, ce bate
În sufletul meu pregătit să mă-ntoarcă
Din scurte visări peste-ntinsele ape.*

DINSPRE EI

Dinspre cei vîrsnici

Amintirea e o duminică

Aproape egală cu viața

Pe care mi-o răscolește

Încolțirea fiecărei litere.

N-AU OCHII PUSTII

*Noaptele umblă prin rădăcini,
Ce gânduri au pomii, să știe,
Când sabia-n cronici se zbate.*

*În dealuri, crucile iar îs nervoase...
Privirile n-au ochii pustii,
Li-s umbrele vii
Peste numele duse-n bătrânele oase.*

ÎNȚELEPTUL ARBORE

*De inimă a mai murit o casă,
Cineva a plîns în zările ființei mele,
Poate a vorbit un fluier,
Voi vedea aceasta cînd tata
Va scutura umbrele de pe fața ogrăzii.*

*A fost ieri, pămîntul se-ntoarce în el
Ca într-un templu,
Satul e un arbore
În care timpul se hrănește cu zilele noastre.*

*Am întinerit, iată, cu încă o nuntă,
Astăzi uimirea s-a născut mai devreme
Și joacă pe buza paharelor pline,
Peste noapte ne vom pierde-n livezi
Să ne bată în ținte de rouă tăcerea.*

ÎMPĂCAREA VERSULUI

Bătrînii satului

Merg prin sufletul dealului

Și-s împăcarea versului meu.

Priviți cum în humă coboară

Și-i întâlnesc dimineața

În izvoare ce prind a vorbi.

INIMA UMBLĂ

Inima umblă

Prin insomniile grîului

Întors din pămînt

Să trăiască în oboseala palmei,

Iar sîngele,

Nedumerirea aceasta

Ce mă duce-n cuvinte,

E drumul de jăratîc

Al mersului meu în genunchi.

REVENIRE

*Ochii mamei—cartea de citire
A fraților mei norocoși
Ce umblă prin cerul țărânei—
Îmi cheamă umărul stîng
Lîngă tîmpla de arșiță-a verii
Să-mi prind eurițiile inimii
În sălbaticе ploi de semințe.
Credință mi-i privirea
Rătăcind peste crudele cîmpuri
Și joacă pe genele zării
Fantasme din blînde uitări.*

*Desculț mă poartă ochii tăi
În orgi de-ngîndurate trestii,
Voi reveni, încă o dată să umblu
Prin ape de pești luminate,
Să urc peste munți
Strigătul meu risipit pe un vultur.*

DRUMURILE

*Cine-a făcut în mine
Drumurile acestea năuce?
În ele nu se rătăcesc vînturile
Și umblă țărani
Care cred, cînd apele-s mari,
În dealuri și-n creșterea pomilor
Pe care Ion îi știe nemuritori.
De-mi sînteți din același ram,
Pășiți și voi, prieteni,
În viața lor
Să vă cutremure cîmpurile
Și stingerea lunii în iarbă.*

PRIN GERURI CURATE

Gerurile–singurele curate,

În care adolescenții

Își ascut nerăbdarea

Pentru fuga ce țipă

Prin pustiul

Îngăduințelor mele.

VOI PUTEA SĂ AJUNG?

*În marginea acestei seri—
Sinceritatea verde a credinței
Că munții sînt adîncimea
Urcată în retina frunzelor.*

*Trec prin febra apelor
Scoase din minți,
Doar seceta e o meditație.*

*Voi putea să ajung
Pînă în ultima casă
Ce trăiește împreună cu pomii
Lîngă toamna și azi
Semănată cu grijile mele?*

SPRE TOAMNĂ

Spre toamnă

Horele dădeau în floare,

Îți mai amintești, Ioane,

Cum se luminau sîinii

Și cum alergau strigăturile

Să scuture pomii

De arșițe-aprinse în mere?

FUGIND

Iar mă trezesc

Fugind în peisajul acesta cu cai,

Rupeți-i rama—moft citadin—

Să nu-mi scurteze lumina ușoară

A speranței c-ajung prea departe,

Aduceți-mi apele-n cale

Să redescopăr în ele urmele tălpilor goale

Din ziua când m-am ridicat

După obiceiul copacilor

S-adun oboseala din păsări.

SĂ CRESC APE

*Vor fugi, când sete-mi este,
Ochii mei—de-o să mai poată—
În uimirea ta curată
Dusă-n verile din pîine
Și-or mai plînge încă-o-dată
Pentru ploile de mîine.*

*Mă chemați? Eu voi rămîne
Să cresc ape, să-nvii grîne.*

NUNTA

Nunta e-o vale și-un deal,

Neodihnite-s paharele

Rupte din struguri.

În prag se oprește

O albă mirare,

E nunta în flăcări

Ce țipă-n pahare.

SPUNE-MI

*Spune, mamă, spune,
De ce pasul meu apune
Cînd e tata-n rugăciune?*

*Că se roagă la cîmpie
Mire soarele să-i fie,
Că se-nchină la izvoară,
Nici o ziuă să nu moară.*

SEARĂ DE VERSURI

Lunaticii pași ai visării

Cad în genunchi ca o vară târzie,

Că-i seară de versuri în struguri

Doar tîmpla de cer o mai știe.

NU MĂ VOI PIERDE

*Uscatul țipăt cu care
Frunzele mersul îmi taie
În toamna reumatică.*

*Iarăși îl simt,
Strada îmi traversează
Crezul ca o iute răceală
Și-mi pare că nu mă voi pierde
În urmele grabei
Ce seamănă goluri
Pe toga de-asfalt a orașului.*

*Solitar voi merge
Până în merii
Ce-și ascund crengile
În privirea mea îmbătată
De înțelegerea
Cu solemnitatea iernii.*

CATREN

Ce înalte-s porțile din noi!

E păcatul frunții-n ele-ncremenit.

Octombrie mai arde-n vișini goi

Pe când clipa-n mine nervii și-a stîrnit.

AMINTIRE

*Anii erau bolnavi,
Spaimele satului
Umblau peste morminte
Și-n scrisorile
Căutînd bărbații
Cu adresă călătoare.*

*Mama, ascunsă
În mine, și-acum
Îmi pune sufletul
Literă lîngă literă.*

VÎRSTA CA SUNET

*Mă spăl cu amintiri de cer
În care mai vîslesc lucide îndoieli,
Golindu-mă de umbrele ce pier.*

*Acum mi-i vîrsta numai sunet,
Puteți în ea să răsădiți un cîntec
Sau poate ziua vălurind ascuns
În ochii reci, înmăntiați
De umbrele visînd zăpezi cugetătoare.*

Bătaia cu flori a revederilor

ATUNCI

Mai știi cum se pierdeau mestecenii

În nesfârșite candori

Și cum se tăiau

În luminarea zării

Iubiri înviate din triste uitări?

Atunci ne chemau îngânduratele ape

În valsuri prea limpezi

Pentru bătaia cu flori a revederilor noastre.

FLACĂRA PÎNDITOARE

*Pe aproape, rîsul tău
Dansează ca o flacără pînditoare,
Ce greu mă desprind
Din rotirea aceasta
În care nu mă știu decît haina
Purtată în vechi amăgiri.
Și rîsul tău dansează.
Nu m-am născut
Decît o singură dată
Pentru ca să întîrzi în fiecare zi
Din vîrsta păcatelor.*

*Să rămîn, de-ar mai fi,
În prinderea flăcării,
S-ar întoarce-n izvoare
Amintirile iar amețite
De vinuri uitate în struguri.*

IATĂ-MĂ AICI

*Am rămas în arbori și-n cărți
Să păzesc veghea în care mă ascunzi.*

*Iată-mă însă aici,
Revenit din căderea frigului
Să-mi acopăr răbdarea cu plecările tale.*

ÎN MIRĂRILE MELE

*În mirările mele umblă timpul
Și întrebările,
Dar mai ales iarna
Prin care pribegesc păduri de cenușă.*

*Te voi pedepsi cu răspunsuri sărace,
Poate cu întoarcerea solitară
În paltini ce se 'neacă-n omături.*

*Flămîndeale întrebări
Vor mușca din ruinele
Acestui poem în care mă pierd
Pentru încă o zi.*

*Voi înțelege, oare, că neclintirea –
Sămînță de rege trufaș,
Nu va mai ști să-și apere
Văzduhul de-ngrijorările tale?*

MAI CREZI?

Albastră nu-i

Nici astăzi fața verii,

Ruginite-s ploiele-n pîraie

Și se pierde iarba

În foșniri de temeri.

Mai crezi că limpezi

Teii vor dansa în nopți

Să-adune

Depărtarea dintre noi?

RĂTĂCIREA

Poate și acum

Bătaia orologiului se sprijină

Pe umerii fiecărei ore

Din plecările

Cu care mi-ai pregătit așteptarea.

Încă o zi mă închide

În pagina mută,

Să fiu rătăcirea

Din pierderea ta în păcat.

ÎN CRÎNGURI NĂUCITE

Pe aproape,

Tăcerea-și rupe veșmintele.

M-ai uitat în crînguri năucite

De zarva culorilor,

Să mă prind

De silabe ce picură-n ramuri.

PAȘII TĂI

*Pașii tăi gândesc
Sau poate știi să nu mintă,
Cu ei mă-nțeleg mai bine
Decît cu mersul lunii.
Iată, îi aud cum se sperie
Și-i simt așteptînd
Să cred în revenirea lor
Lîngă versul ce te-a făcut statuie.*

TEAMĂ

*Mă tem de fuga degetelor
Pe limpezimea trupului devenit văzduh.*

*Și se-ncâlcesc toate clipele
În dezvățul uimirii.*

În strigătul sîngelui.

ADÎNCURI SĂ MĂ PRINDĂ

*Pe când bătut de mute nopți eram,
Mi se-aprindeau în geamuri temeri siderale.
În viața zilei sîngele-mi urcam
Să rătăcească-arzînd în strigătele tale.*

*Să nu se mai întoarcă în tăceri
Și-n resemnate pagini de catrene moarte,
Adîncuri să mă prindă tu să-mi ceri
În ziua cînd cu nimeni nu mă pot împarte.*

PRIVEGHI

Pe obraz îți suie luna.

Cînd s-o fi întors lumina

În umbrirea din fîntîni

Și-a-ncetat încet grădina

Să mai rîdă în bătrîni?

Nu mă tem de liniști grele,

Ci de luna dintre ele.

CÎND SE STING SALCÎMII

*Cînd se sting salcîmii în arome tari,
Pașii tăi obraznici iar mă scot în stradă.
Cîți o să mă-ntrebe, cine-o să mă creadă
Că în geana ploii tu la fel îmi pari? –*

*O scînteie-ntoarsă din prea iuți secunde,
În mîhniri și neguri dusă niciodată.
Tîmpla mea-i de spaime, mersul mi se-mbată
Peste fața arsă-a pietrei ce m-ascunde.*

ÎNCHIPUIREA DIN URMĂ

*Văzu-i pentru tine, –
Închipuirea din urmă
A pribegiilor mele
În scurtele zboruri.
Pierde-te-n el,
Să mă porți
Într-o margine-a lumii
Și iar să mă duci
În nebunia retinei.*

LĂSAȚI

*Lăsați înserările să mă scoată din minți
Și metafore în rătăcite păsări să zboare.*

*Iar pașii tăi, îngîndurați,
Îmi vor ucide încă-o noapte.*

AMINTEȘTE-ȚI

Această seară urcă

În credințele noastre.

De-ncerci o umbră să miști,

Amintește-ți că orice ruină

E sosirea întunericului

Fără stele-n ferestre

Și-i fuga din urmă - a pianului

În viscolul muzicii.

SĂ-MI APERI FAȚA

*Cînd nervii trec peste clavierul mut,
Răbdarea-i partea mea de vină.*

*Numai tu, cu ochii, zbateri
Sui din nou pe bolta vorbei,
De tăceri să-mi aperi fața.*

RÎSUL TĂU ALEARGĂ

*Tăcerea muntelui-i albă,
Doar rîsul tău aleargă cu sania
Pe luciul privirii de lup
Și-mi bate cu stele
Trecerea-n alt anotimp.
Ca o nălucă, doar inima ta
Rătăcește în crengi și mă lasă
Să tremur în ghețuri de teamă.
Îmi scuturi pădurea pe ochi
Să-mi lunece-omături în vene
S-aud cum în carne mai plînge
O aripă-atinsă de zbor.
Nu vezi că în iarnă cobor
Și mă taie argintul rîsului tău?*

SUFLAREA PRIVIRILOR

Îngrijorarea cuvintelor

După chipul cărora

Mi-am făcut ziua.

Rămîneți singuri în ea

Numai atunci cînd

Amintirile umblă

În înțelepte izvoare

Sau cînd auziți

Că-n închiderea orei

Secundele-s iar revoltate.

Și poate veți ști

Cum spulberîndu-mă

Inima-și prinde în flăcări

Suflarea privirilor voastre.

CUPRINS:

Măcar o zi

Mi-i pasăre retina

Cine mă poate-aduna?
Pe colina frunții
Poate și azi
Arborii cred
Vinovate
Întrebări
Numai destinele-ntoarse
Semnând poeme
Împărțiți-vă muzica
Din mine rupeți
Vor înfrunzi izvoare
Cine mai știe?
Însă
Echinocțiu
Neputință
Din ramul senin
Și iar mă-ntreb
Nu din aduceri aminte
Vă sînt anotimp
Frați de sînge
Vară
Poate grijile mele
Tîmpla ce vede
Voi rămîne acolo
De ce?
În zarea cuvîntului
Împăcat n-am trăit
De-a fost, uneori
Strop de vorbă
Sufletul voievod
Priviți-o
Singur, uitat
Veți prinde jaru-n palme
În adîncimea stejarilor
Vine o vreme
Ca ploile
Cu fiecare gînd
Silabe

Sîngele, nedumerirea aceasta

Acasă
Tryptic
Mă întrebați?

Aici
Întoarcere
Cu privirea ei
Trecerea mea
Și-acuma
Convingere
Cei din grîne
Toate
Dinspre ei
N-au ochii pustii
Înțeleptul arbore
Împăcarea versului
Inima umblă
Revenire
Drumurile
Prin geruri curate
Voi putea să ajung?
Spre toamnă
Fugind
Să cresc ape
Nunta
Spune-mi
Seară de versuri
Nu mă voi pierde
Catren
Amintire
Vîrsta ca sunet

Bătăia cu flori a revederilor

Atunci
Flacăra pînditoare
Iată-mă aici
În mirările mele
Mai crezi?
Rătăcire
În crînguri năucite
Pașii tăi
Teamă
Adîncuri să mă prindă
Priveghi
Cînd se sting salcîmii
Închipuirea din urmă
Lăsați
Amintește-ți
Să-mi aperi fața
Rîsul tău aleargă
Suflarea privirilor